

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil så prøve måske at gå lidt mere tilbage til beslutningsforslagets ordlyd, og da vil jeg da sige, at Enhedslisten er fuldstændig enig i de meget smukke formuleringer.

Vi vil da meget gerne slås for friheden til, at folk kan være medlem af lige præcis de foreninger og organisationer – eller for den sags skyld undlade at være medlem af nogen organisation overhovedet – som de finder for godt. Men så må man også tage de konsekvenser, der er af det.

Og det er jo det, der er diskussionen, for vi går også ind for aftalefrihed, og aftalefrihed betyder jo lige præcis, at de organisationer så kan aftale f.eks. eksklusivaftaler. Det vil sige, at i de tilfælde får det nogle konsekvenser for de folk, der ikke ønsker at være medlem af organisationen, nemlig at de ikke kan få arbejde det pågældende sted. Men det er jo en meget væsentlig skelnen. Det betyder jo ikke, at de pågældende mister deres organisationsfrihed, men det betyder, at de ikke kan få arbejde det pågældende sted. Det er en ganske anden sag.

Men som det er fremgået af debatten, er det jo altså heller ikke organisationsfriheden, der i særlig grad er ærinde i hele denne her diskussion. De borgerliges ærinde er i alt væsentligt jo i virkeligheden snarere udtryk for, at de borgerlige ønsker, at markedskræfterne skal have frit spil på arbejdsmarkedet. Det er det væsentlige ærinde med det her beslutningsforslag. De borgerlige ønsker at begrænse de faglige organisationers muligheder for at indgå aftaler om f.eks. forbedrede medlemsvilkår, forbedrede løn- og arbejdsforhold og sådan nogle ting og for den sags skyld også forbedret sikkerhed på arbejdspladsen.

I Enhedslisten kan man jo næsten blive rørt over at se de partiers omsorg for at sikre, at lønmodtagerne ikke må lide erhvervsmæssig skade, som de kalder det, men det lyder jo noget hult i vores ører, når det er sådan, at partierne bag beslutningsforslaget altid – og det gælder virkelig altid – har forsøgt at forringe lønmodtagernes vilkår på arbejdsmarkedet.

Dertil kommer jo, at forslagsstillerne aldrig nogen sinde har anfægtet arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet, og det er jo i bund og grund den mest grundlæggende indskrænkning i lønmodtagernes erhvervsmæssige frihed, som det så smukt hedder. Det her forslag peger jo fuldstændig i den retning.

Det, som forslagsstillerne vil, er at udvide enkeltpersonernes ret til at underbyde de arbejdsforhold, som er aftalt for andre ansatte. Forslaget vil betyde frit spil for løntrykkere, for folk, der vil nasse på de resultater, som medlemmerne af organisationerne har tilkæmpet sig, og så når vi jo frem til Nyhavnskonflikten, for det er jo lige præcis det, der er forholdet.

Nu har jeg hørt 10 gange i denne sal, at det, der er sket, er, at der er nogle grupper af ansatte, der har kæmpet sig frem til en overenskomst med nogle arbejdsgivere, som er væsentlig bedre end det, fagbevægelsen har stillet op. Ja, de har tilkæmpet sig retten til at blive sendt hjem i dårligt vejr – uden løn naturligvis. De har tilkæmpet sig retten til at gå for en ringere løn end det, der ellers er overenskomstmæssigt, og de har tilkæmpet sig retten til en hel række former for underbud af de aftaler, der ellers hersker på arbejdsmarkedet.

Så kan man diskutere, hvad konsekvensen er af det. Jo, det er klart, at den virksomhed, der har de lavere omkostninger, der ligger i de aftaler, vil naturligvis på længere sigt udkonkurrere de virksomheder, der betaler den fulde hyre og som dækker, når det er dårligt vejr og folk derfor bliver sendt hjem. Og det er jo lige præcis det modsatte af det, hr. Tom Behnke siger.

Han snakkede med rørt stemme om, hvor mange arbejdspladser der nu kunne blive nedlagt som følge af, at der blev ført sådan en arbejdskamp, men sandheden er jo lige så ofte den omvendte: nemlig at de virksomheder, som ikke tager de forhold alvorligt, som sniger sig til ringere arbejdsforhold og som snyder med sikkerheden, udkonkurrerer og nedlægger arbejdspladser i de virksomheder, der overholder aftalerne. Derfor er situationen aldeles ikke så enkel, som hr. Tom Behnke gør rede for.

Arbejdsmarkedet er jo indrettet på den måde, at over for arbejdsgiverne eksisterer den enkeltes frihed jo kun gennem det faglige sammenhold, gennem den kollektive aftale. Det er gennem det faglige sammenhold, det sikres, at alle ansatte har samme løn- og arbejdsforhold for samme arbejde, og det er kun gennem fælles optræden, at de ansatte kan opnå en ligestilling med arbejdsgiverne.

Det er fagforeningerne og deres medlemmer, der har tilkæmpet sig de løn- og arbejdsforhold, der er gældende for alle på arbejdspladsen. Enkeltpersonernes højt besungne frihed har jo kun aktier i den sag, i det omfang de bliver brugt kollektivt. Det er sammenhængen mellem